

— Истина е, че искамъ пари, защото имамъ нужда. Желая да се прѣселя въ Америка. Тамъ хората печелятъ много пари. Добрѣ, ала нѣмамъ да си запламя пътнитѣ. Затова съмъ дошълъ до васъ да ми дадете пари и ще ви кажа тайната.

— Добрѣ, рече Мариусъ, кажете си тайната.

— Господине, каза съ зловѣщъ гласъ нечестивиятъ. Вие се намирате въ примките на единъ крадецъ и убиецъ.

Мариуса побиха тръпки.

— У дома ми ли живѣе? запитва той.

— Не е у дома ви, ама е близо до васъ. Той се приструва, че е баща на Козета. Носи чуждо име. Истинското му име е Жанъ Валжанъ.

— Знамъ, рече Мариусъ.

Мариусъ, който бѣ виждалъ това лице, не се събличаше, кой човѣкъ е.

Той бѣ Козетина кръчмаръ Тенардие. Нашитѣ четци знаятъ, кой е Тенардие. Прѣзъ врѣме на Наполеоновитѣ войни съ нѣмцитѣ Тенардие служеше като подофицеръ въ войската. Но и тамъ той бѣ такъвъ разбойникъ и обирникъ, както въ кръчмата си. Вмѣсто да се бие въ първитѣ редове, той винаги оставаше назадъ и тичаше да обира убититѣ и ранени войници. Веднажъ той намѣри на бойното поле, че пжшка единъ раненъ полковникъ. За да го обере по-лесно, дигна го на гърба си и го отнесе далечъ, дѣто куршумитѣ не достигаха. Тамъ му зе паритѣ, часовника и всички скъпоцѣнности, па го прѣдаде на санитаритѣ. Полковникътъ бѣ баща на Мариуса.

Други пжтъ ставаше революция въ Парижъ. По улицитѣ имаше страшни боеве. Млади хора гърмѣха и страшно се сражаваха. Въ броя на тѣзи хла-